

РЕШЕНИЕ

№ 4306

гр. София, 27.06.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 31.05.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3290** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/.

Делото е образувано по жалбата на Б. И. Д. против заповед № РКП17-РД56-55/01.03.2017 г. на Кмета на район „К. поляна”, Столична община, с която на основание чл. 46, ал. 2 от ЗОбС и чл. 33, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /Наредбата/ е отменена заповед № ЖН 04-198/21.09.1993 г. и е прекратен сключения въз основа на нея договор за наем с Б. И. Д. и членовете на семейството /домакинството/ ѝ за ползване на общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]03, състоящ се от три стаи, кухня-бокс и сервизни помещения /АОС № 259 от 11.01.1999 г. на район „К. поляна“/.

Наведени са доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалния закон. Обосновават се съображения за нарушаване на основни принципи на административното производство- принципа за съразмерност (чл. 6 от АПК), принципа за достъпност, публичност и прозрачност (чл. 12 от АПК) и принципа за последователност и предвидимост (чл. 13 от АПК). Твърди се допуснато съществено нарушение на процесуалния закон, поради неспазване на разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК. Излагат се доводи, че със заповедта се нарушават основните човешки права по чл. 2, чл. 6 и чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека.

Претендира се отмяна на оспорената заповед.

Ответникът - Кмета на район "К. поляна", Столична община, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира отхвърляне на жалбата.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази приложимите правни норми, намира жалбата за ЧАСТИЧНО ДОПУСТИМА по следните съображения:

Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на оспорването на един административен акт е то да е осъществено в законоустановения преклузивен срок от лице разполагащо с правен интерес.

Съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 46, ал. 5 от ЗОБС, административните актове могат да се оспорят по отношение на тяхната законосъобразност пред съда в 14-дневен срок от съобщаването им. Този законов ред за оспорване изрично е посочен в оспорения административен акт.

В настоящия случай, видно от приложените по делото писмени доказателства оспорената заповед е съобщена чрез изпращането ѝ по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка на постоянния адреса на Б. Д., който съвпада с адреса на жилището, предмет на процедурата по чл. 46 от ЗОБС. Препоръчаното писмо е получено на 09.03.2017 г. (известие за доставяне № ИД RS 1330 004PY5 К – л. 31) от неиндивидуализирано лице с имена, а само с подпис. С оглед дадените от съда указания за представяне на доказателства по делото за срочност на жалбата, от оспорващата е депозирана молба, в която е посочено, че заповедта е предадена от съсед – К. И. на 20.03.2017 г.

При извършена служебна проверка, от ръководителя на ОПС София-град в нарочно писмо, е представена информация, че препоръчана пратка с известие за доставяне № ИД RS 1330 004PY5 К с получател Б. Д. е доставена срещу подпис в опис на препоръчани пратки в пощенска станция София 30 на 09.03.2017 г. Прилага извлечение от опис на препоръчани пратки в пощенска станция София 30. Жалбата, въз основа на която е образувано настоящото съдебно производство е подадена чрез административния орган на 30.03.2017 г.

С оглед на така установеното, настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена след изтичане на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, но същата се явява допустима, с оглед наведените в нея доводи за нищожност на оспорената заповед, предвид нормата на чл. 149, ал. 5 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства от фактическа страна се установява, че със заповед № ЖН-04-198/21.07.1993 г, издадена от началника на служба „Жилищно настаняване“ - ТОА К. поляна, Е. И. Д. и Б. И. Д. и членовете на семейството /домакинството/ им са настанени да ползват общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]03, състоящо се от три стаи, кухня-бокс и сервизни помещения. На 21.07.1993 г. е сключен договор за отдаване под наем на посоченото в заповедта жилище. С писмо с изх. № РКП 16-ГР 94-907/19.12.2016г. на кмета на район „К. поляна“, оспорващата е уведомена, че е неизправен наемател и дължи наем за периода 01.06.2014 г. – 31.12.2016 г., в размер на 1698,51 лв., както и суми към [фирма] в размер на 940лв. от 01.09.2012г. до 31.12.2016г. С писмото е предоставен 14-дневен срок за погасяване на

дължимите суми и адресатът е предупреден, че при неиздължаване в определения срок, сумите ще бъдат търсени по съдебен ред.

На 16.01.2017 г. е съставен Констативен акт № 4/16.01.2017г. от главен експерт „УОСЖФ“ и главен специалист „УОСЖФ“ в район „К. поляна“ за това, че към тази дата наемателката на апартамент, находящ се на [улица], [жилищен адрес]03 не е погасила задълженията си за наем и консумативи, поради което са налице условията за прекратяване на наемните правоотношения.

С Доклад рег. № РКП 17-ГР-94-76/2017г. е направено предложение на кмета на район „К. поляна“, да прекрати наемните правоотношения с наематели от блока (подробно изброени в доклада), които дължат суми за наем за повече от 6 месеца, не заплащат ползвана студена вода, такса битови отпадъци и са в нарушение на разпоредбите на чл. 22, ал. 2 от НРУУРОЖТСО, като не са подавали ежегодно декларация за обстоятелствата по чл. 5 от същата.

Въз основа на така проведеното административно производство и събраните писмени доказателства, административният орган е издал оспорената заповед, с която на основание чл. 46, ал. 2 от ЗОБС и чл. 33, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредбата е отменил заповед № ЖН 04-198/21.09.1993 г. и е прекратил сключения въз основа на нея договор за наем с Б. И. Д. и членовете на семейството /домакинството/ ѝ за ползване на общинско жилище

С оглед на изложеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

В съдържанието на оспорената заповед са обективирани две волеизявления на административния орган. Първото волеизявление е насочено към отмяна на заповед № ЖН 04-198/21.09.1993 г. за настаняване в общинско жилище, а второто е за прекратяване на сключения въз основа на нея договор за наем. Предвид това, настоящият съдебен състав намира, че дължи произнасяне по искането по чл. 149, ал. 5 от АПК по отношение и на двете волеизявления.

По отношение на волеизявлението за отмяна на заповед № ЖН 04-198/21.09.1993 г. за настаняване в общинско жилище:

Заповед № ЖН 04-198/21.09.1993 г. за настаняване в общинско жилище не е оспорена и е влязла в сила. Същата представлява стабилен административен акт и не може да бъде отменена на основанията посочени в чл. 46 от ЗОБС, каквото позоваване се съдържа в мотивите на оспорения административен акт. Приложим към нейната отмяна е единствено извънредния способ регламентиран в чл. 99 от АПК, а именно възобновяване на производството по издаване на административен акт. Характерът на предпоставките за образуване на това производство показва, че с него се цели да се отстрани допуснатата неправилност на акта към момента на неговото произнасяне. В Закона за общинската собственост в глава пета е предвиден редът за прекратяване на наемните правоотношения за отдадените под наем общински жилища поради факти, настъпили в следствие и правещи наемателя неизправен в съществуващото правоотношението между него и общината.

Ето защо следва да се приеме, че в тази си част оспорената заповед е нищожна, поради липсата на материална компетентност по отношение на нейния издател.

По отношение на волеизявлението за прекратяване на сключения въз основа на нея договор за наем:

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива

са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици към които е насочен. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам – на липса на волеизявление. Нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон, касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора – т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта, би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт, също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

Оспорената заповед е издадена от компетентен по материя, територия и степен административен орган. Съгласно чл. 33, ал. 2, изр. 1 от Наредбата наемното правоотношение се прекратява със заповед на органа, издал настанителната заповед. Съгласно чл. 19, ал. 1 от Наредбата, настаняването се извършва със заповед от кмета на района по местонахождение на жилището. В случая, имотът се намира в район „К. поляна“ и оспорената заповед е издадена от кмета на район „К. поляна“, Столична община, който се явява орган компетентен да издаде заповедта за настаняване.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати особено съществени нарушения на административно производствените правила и на материалния закон имащи са последица нищожност на оспорената заповед. Наведените от оспорващия доводи за нарушаване на основни принципи на административното производство, неспазване на разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК и нарушаване на основните човешки права по чл. 2, чл. 6 и чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека при установяване на тяхното наличие биха били основания за отмяна на оспорения административен акт на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, но не могат да обосноват извод за нищожност в настоящото производство по чл. 149, ал. 5 от АПК.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед следва да бъде обявена за нищожна в частта ѝ, с която е отменена заповед за настаняване № ЖН-04-198/21.07.1993 г., а по отношение прекратяването на сключения въз основа на нея договор за наем жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на заповед № РКП17-РД56-55/01.03.2017 г. на Кмета на район „К. поляна“, Столична община в частта, с която е отменена заповед №

ЖН-04-198/21.07.1993 г. на кмета на район „К. поляна“, Столична община.
ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. И. Д. против заповед № РКП17-РД56-55/01.03.2017 г. на
Кмета на район „К. поляна“, Столична община в частта, с която е прекратен
сключения въз основа на заповед № ЖН-04-198/21.07.1993 г. на кмета на район „К.
поляна“, Столична община договор за наем от 21.07.1993 г.
Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен
състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: